

Ve
snu

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kellnerová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3211-1 (pdf)

ANNE PÄTZOLD

Ve snu

přeložila Jana Kellnerová

OBSAH

1. KAPITOLA
2. KAPITOLA
3. KAPITOLA
4. KAPITOLA
5. KAPITOLA
6. KAPITOLA
7. KAPITOLA
8. KAPITOLA
9. KAPITOLA
10. KAPITOLA
11. KAPITOLA
12. KAPITOLA
13. KAPITOLA
14. KAPITOLA
15. KAPITOLA
16. KAPITOLA
17. KAPITOLA
18. KAPITOLA
19. KAPITOLA
20. KAPITOLA
21. KAPITOLA
22. KAPITOLA
23. KAPITOLA
24. KAPITOLA
25. KAPITOLA
26. KAPITOLA
27. KAPITOLA
28. KAPITOLA
- PODĚKOVÁNÍ

*Pro Simone – 73 900 slov a přitom žádné,
které by opravdu vypovědělo,
jak moc jsem vděčná.*

1. KAPITOLA

„Do příště si nastudujte text, který jsem vám rozdál.“ Posluchárnu zaplnilo šustění papíru a hlučný hovor. Spolužáci se zvedali a přehrabávali se v brašnách. Málokdo si profesora ještě všímal.

„A nezapomeňte do pátečního večera odevzdat domácí úkol,“ dodal a narovnal si brýle.

Většina studentů už zmizela ven dvojími dveřmi v zadní části přednáškového sálu. Já jsem počkala, než přejde největší nápor, a mezitím jsem si do batůžku ukládala poznámkový blok a tužky. Když v předních řadách seděla už jen hrstka lidí, hodila jsem si batůžek přes rameno a odešla z posluchárny také.

Mezinárodní management byl toho dne jednou z posledních přednášek a chodba univerzitní budovy byla téměř prázdná – každý se snažil dostat co nejrychleji domů. Ani já to neměla jinak. Od dopoledne jsem vysedávala v přeplněných sálech a nemohla jsem se dočkat, až si zalezu zpátky do pokoje. Odpoledne jsem přežila jen s představou postele, dobré knihy a hrnku čaje.

Když jsem vyšla z budovy, paže mi pohladil studený večerní vzduch. Poslední dny byly na konec dubna nezvykle teplé a já si to ochlazení vychutnávala. Ve vedrech jsem bývala přinejlepším dost zpomalená. I jindy mi připadalo dost těžké soustředit se na přednášky. Ale když teploty vystoupaly nad pětadvacet stupňů,

moje chabá pozornost mizela úplně a já nedokázala myslet na nic jiného, než abych co možná nejrychleji nechala za zády veškeré davy lidí a zalezla si na nějaké chladné místečko. Tímhle útlukem mi většinou byly moje čtyři stěny. Náš byt nebyl moc daleko od školy a mě každý večer znovu potěšilo, že nemusím ještě ke všemu cestovat přes celé město.

I bez toho mě už to studium vysilovalo. A nejspíš víc, než bylo normální. Pokoušela jsem se nepřemýšlet nad tím, jak vyčerpaně se většinu dní cítím. Jak moc se mi přičí vyjít každý další den z domu.

Takhle to má každý. Nebo ne?

Zakroutila jsem hlavou, strčila si do uší sluchátka a zesílila muziku na mobilu. Něžné, uklidňující tóny zaháněly nežádoucí myšlenky.

Můj život je dobrý takový, jaký je.

Hlas mé malé sestry bylo slyšet až na chodbu. Cestou jsem si dopřála horkou čokoládu, a zatímco jsem jednou rukou odemykala dveře od bytu, přičemž jsem se druhou rukou snažila udržet kelímek, pronikl ke mně Livin hlasitý zpěv. Mým uším zněl jako libovolně seřazené hlásky – rozhodně ne jako angličtina. Rozrazila jsem dveře nohou, ale její zpěv mi nedával smysl ani v netlumené verzi.

Pověsila jsem klíč na jeden z háčků u dveří, nechala jsem boty, bundu a brašnu v předsíni a šla jsem do kuchyně za Liviným zkresleným trylkováním. Zrovna si chystala kukuřičné lupínky. Vedle dřezu stála krabice mléka a já si nebyla tak docela jistá, jestli se Liv jen netrefila do misky, nebo jestli se pokoušela prostřít si lupínky na stole.

Stála ke mně zády. Blondaté kudrny měla rozčepýřené, chabě je držela gumička do vlasů. Když jsem zaklepala na rám dveří, otočila se ke mně a z kapsy kalhot vytáhla mobil. V příštím okamžiku zbyl z hudby jen tichý šum v pozadí.

„Slavilas beze mě?“ zeptala jsem se a ukázala na nepořádek na stole.

Liv spadlo do obličeje pár pramínků vlasů. Odfoukla si je z očí, než mi odpověděla.

„Poslouchala jsem muziku a při tancování jsem převrhla misku,“ vysvětlovala. Úšklebek v její tváři dokazoval, že ničeho nelituje, a já bezděky ucítila, jak se mi pusa vlní také. Bylo nemožné Liv něco zazlívát.

„Tu hudbu nešlo přeslechnout, věř mi. Paní Elliotová odnaproti určitě slavila s tebou.“

Paní Elliotová byla naše sousedka a neoficiální člen naší rodiny. Když Melanie, nejstarší z nás tří, přicházela domů až v noci nebo musela pracovně odjet, tahle postarší dáma na nás tu a tam dohlédla, jestli nežijeme jen z fastfoodu. S Liv jsme nebyly nijak zvlášť dobré ve vaření, proto tahle obava vůbec nebyla scestná.

„Mel je ještě v práci?“ zeptala jsem se a odložila si zpola prázdný kelímek na stůl. Stáhla jsem z vodovodního kohoutku hadřík a začala stírat tu brečku z lupínků a mléka. Liv sebrala ze stolu misku a odnesla ji do dřezu.

„Psala, že dneska zase přijde pozdě.“

Mel byla součástí manažerského týmu jednoho z největších národních organizátorů akcí. Momentálně měla hodně práce kvůli jednomu slavnostnímu udílení cen, které by se za pár dní mělo tady v Chicagu konat. Nechápala jsem, jak může mít Mel stále přehled o všech sponzorech, zaměstnancích, osvětlovačích, moderátorech a podobně a přitom přezívat jen s naprostým minimem spánku, ale ona to vždycky nějak zvládla.

Když jsem vyhodila nasáklé lupínky, nahlédla jsem do ledničky. A i když jsem pustou prázdnotu očekávala, musela jsem se při pohledu na pár krajíců chleba a kečup zašklebit.

„Zítra musíme dojít nakoupit,“ prohlásila jsem směrem k Liv. „Zdá se, že dneska bude zase pizzový den.“

„Jsem o krok napřed, Ello,“ opáčila a zvedla do vzduchu mobil.
„Margherita, jako vždycky?“

Beze slova jsem zvedla obočí.

Liv se zazubila. „Dvakrát pizza Margherita s extra sýrem.
Hned tu budou.“

Zvedla jsem palec. „Budu u sebe v pokoji, kdybys mě potřebovala,“ oznámila jsem a prošla jsem kolem ní do chodby až k posledním dveřím, které vedly do mého pokoje.

Světelné řetězy kolem polic s knihami byly to první, co jsem zapnula. Temnotu pokoje prosvětily jen slabě, ale mně se líbilo, jak útulně pokoj díky tomu světlu vypadal. Nebyl velký – tak akorát se tam vešla postel, psací stůl, dvě police na knihy a malá šatní skříň – ale bylo to moje království. Místo, kde jsem mohla být sama sebou a propadat se do jiných světů, aniž bych se musela starat o realitu.

Protože jsem dnes už neměla v úmyslu opouštět byt, našla jsem si ve skříni mé nejpohodlnější kalhoty od pyžama a obří tričko. V duchu už jsem se viděla, jak jen tak ležím s pizzou v posteli. Zrovna jsem si přetahovala triko přes hlavu, když zaklepala Liv a strčila hlavu do dveří.

„Jídlo tu bude za dvacet minut. Nechceš se se mnou podívat na seriál?“

Vyprostila jsem si vlasy z límce trička a svázala je do culíku.
„A na co bys chtěla koukat?“

„Mohly bychom pokračovat v *Přátelích* nebo si dát nějaký animák.“

Pohled mi sklouzl k chaosu na mém pracovním stole. „Vlastně jsem se chtěla vrátit k jednomu obrazu, na kterém jsem včera začala pracovat,“ pronesla jsem váhavě. A užít si trochu klidu, než zítra strávím půl dne v práci.

Liv to ovšem jako výmluva nestačilo. „Skicák si přece můžeš vzít s sebou.“ To, že není úplně jednoduché věnovat pozornost seriálu, našim hovorům a skicáku současně, schválně ignorovala.

Liv musela moje váhání vycítit, ale nehodlala nijak ustupovat. „Nebóó...“ spustila a oči jí zajiskřily, „se podíváme na film od Disneyho a ty si můžeš zpívat tak nahlas, jak budeš chtít.“

Soudě podle jejího širokého úsměvu jasně věděla, že na Disneyho nedokážu říct ne. A měla pravdu. Místo odpovědi jsem kolem ní prošla dveřmi do obývacího, než mohla říct cokoli dalšího. Tak holt půjde skicák zítra do práce se mnou.

Ve svých patnácti letech už měla Liv jednu ze zdaleka největších sbírek DVD, jakou jsem kdy viděla – a střezila ji jako poklad. Filmy a seriály v polici vedle televize byly seřazeny podle abecedy a Liv je snad dokonce i pravidelně oprašovala.

„A ty máš dojem, že z nás dvou jsem ta divná já? Kdo si u Disneyho filmů nezpívá, ten ztratil kontrolu nad svým životem.“ Vytáhla jsem z police *Mulan* a zapnula televizi.

Liv mi sebrala obal a zasunula film do DVD přehrávače. „A kdo má nad svým životem úplnou kontrolu?“

Zarazila jsem se. Tenhle náhlý obrat hovoru jsem nečekala. „To je překvapivě moudré.“

Pokrčila rameny. „Jsem mladá, ne hloupá.“

„Ano. Já vím.“ Někdy jsem zapomínala, že už není tou malou holčičkou, která si v osmi letech vlezla ke mně do postele, protože se jí zdálo o rodičích a sama už usnout nedokázala.

Za chůze jsem z opěrky gauče sebrala vlněnou deku a cestou do kuchyně jsem si ji přes sebe přehodila. Sice jsem měla ráda chlad, ale Mel s Liv vytvořily v našem bytě zcela novou definici „doby ledové“. Vůbec by mě neudivilo, kdyby nám z klimatizace začaly padat sněhové vločky.

„Chceš taky něco k pití?“ křikla jsem.

„Colu prosím,“ ozvalo se hned zpátky. Liv a její cola. Někdy jsem si říkala, jak při tom množství slazených nápojů, které pije, ještě může mít zdravé zuby. Ne že bych já byla lepší. Večer jsem na uklidnění milovala čaj – a čaj slazený byl prostě čaj lepší.

S lahví coly a se dvěma sklenicemi jsem se vrátila do obývacího pokoje a postavila je na malý dřevěný stolek před pohovkou. Na tu jsem se pak svalila a strčila si nohy pod deku. Liv se vsedě na zemi posunula dozadu, až zády drkla o gauč, a uvelebila se tak.

Až do první písničky jsme byly obě zcela zabrané do filmu. Právě jsem z plna hrdla zpívala refrén, když zazvonil zvonek. Liv vyskočila a utíkala ke dveřím otevřít poslíčkovi s pizzou a já zastavila film. Pizzu jsem ucítila dřív, než Liv dveře od bytu zase zavřela. Když položila krabice na stůl a otevřela první, v žaludku mi potěšeně zakručelo.

Ráno jsem vstala pozdě, musela jsem se vypravit za dvacet minut a z domu jsem vystřelila jen s toustem, který jsem spolýkala cestou do kampusu. Čokoládová tyčinka s oříšky, kterou jsem snědla v poledne v knihovně, se stěží dala označit za výživnou. Velká kouřící a vonící pizza přede mnou tak pro mě byla příslovecným splněním snů.

Pozorovala jsem ji tak nadšeně, že jsem si třetí, podstatně menší krabičky všimla, až když mi ji Liv podržela přímo pod nosem. Na můj tázavý pohled mi ji vtiskla do ruky a se širokým úsměvem se svalila vedle mě.

Do nosu mi stoupla sladká, důvěrně známá vůně a já se zadívala zpátky na Liv. „To je...“

Blondaté vlasy poletovaly Liv kolem obličeje, jak vzrušeně přikyvovala. „Mají to nově na jídelníčku, teprve krátce. A když se pohrabeš hluboko v mrazáku, určitě ještě najdeš i zmrzlinu.“

Stálo mě hodně sil, abych se na tu laskominu nevrhla hned. Liv mi k pizze objednala fondán – zákusek, kterým si šlo získat mé srdce. Na omak byl teplý a mně se při představě, jak ho utopím v kopečku zmrzliny, sbíhaly sliny.

„Ty jsi nejlepší.“

„Běda ti, jestli to nesníš jako první! Extra jsem jim napsala, ať si pospíší, abys ho dostala teplý,“ prohlásila Liv. Vzala si dílek

pizzy, zakousla se do něj a se slastným přezvykováním se zase zabořila do polštářů.

Rychle jsem donesla misku, lžíci a zmrzlinu, a pak už jsem jen napodobila Liv a znovu jsem pustila film. To jen díky útulným a poklidným večerům jako tenhle jsem přežívala den.

* * *

Probudilo mě tlumené klapání.

Oči jsem otevřela jen silou vůle, a když jsem se pokusila narovnat, můj krk si postěžoval na zkroucenou polohu, ve které jsem strávila poslední hodiny. Liv usnula ve druhé půlce filmu a ležela na opačném konci gauče. Nohy si natáhla svým směrem, a zatímco jsem napůl vsedě usnula, rozvalila se tak, jak to dokáže jen moje sestřička.

Odhrnula jsem si z obličeje rozčuchané vlasy a unaveně zamžourala ke vstupním dveřím, které se v tom okamžiku otevřely. Boty na vysokém podpatku si Mel vyzula před vchodem a tiše vešla do bytu.

Protáhla jsem si nohy, krátce jsem zakroužila chodidly a vstala jsem. „Ahoj,“ zašeptala jsem, abych nevzbudila Liv.

Mel zvedla oči od mobilu, od kterého se kvůli práci odpoutala jen zřídka, a stejně tak tiše se zeptala: „Vzbudila jsem tě?“

Zakroutila jsem hlavou a následovala ji do kuchyně. „Koukaly jsme se na film a nějak jsme z přežrání odpadly.“

„Donáška?“ napadlo hned Mel, a to se ani nepodívala na krabice od pizz na konferenčním stolku.

„Den byl dlouhý a pizza chutná vždycky...“

„Chutné jídlo si můžeš uvařit i sama.“

Mel si vysvobodila vlasy z přísného copu, který většinou nosila, když odcházela z bytu. Měla stejné blondaté vlasy jako já s Liv, jen ty její byly rovné a po umytí neusychaly do kudrnaté změti jako ty moje.

„Ale takhle snižuji pravděpodobnost, že kvůli mně vzplane kuchyň,“ opáčila jsem.

Zareagovala odfrknutím. V příštím okamžiku se Mel s po-
vdechem sesula na židli.

Odtáhla jsem od stolu židli naproti ní a posadila jsem se.
„Hodně práce?“

„Dá se to tak říct.“ Mel si rukou pročísla vlasy a začala si v nich rozplétat jednotlivé uzlíky. „Všichni se můžou zbláznit kvůli tomu slavnostnímu udílení cen pozitíří. Mě stresuje můj vedoucí a já musím stresovat lidi, kteří pracují u pořadatele. Jako bychom to všechno dělali poprvé.“

V hrubých obrysech byla Mel kontaktní osobou pořadatelů akcí i všech jejich zaměstnanců. To ovšem také znamenalo, že musela nést následky a podávat zprávu svému vedoucímu, když se něco nevyvíjelo úplně hladce.

Pokaždé, když se blížila nějaká akce, všímala jsem si, jak jí trochu víc tmavnou kruhy pod očima. Bylo mi záhadou, jak ten stres může vydržet. Mě vždycky vyřídil i blížící se termín domácího úkolu. A to tím trpěly jen moje vlastní známky, ne několik tisíc nebo milionů lidí.

„Chceš kus pizzy? Liv kupodivu nespořádala všechno.“ Chystala jsem se vstát, ale Mel mě zadržela.

„Ne, díky.“ Zvedla ruku k puse a vydatně zazívala. „Já jdu rovnou do postele. Nemůžu si dovolit zítra zaspát.“

Bylo na ní jasně vidět, že by si ze všeho nejraději udělala jeden den volna.

Navlékla si gumičku do vlasů na zápěstí. „Zítra jsi zas v mu-
zeu?“

„Ano. Vzala jsem směnu za Lanu a budu tam asi sedět celý den.“ *A nudit se.*

Krátce po zahájení studia jsem se rozhodla najít si práci. Ná-
hodou jsem v univerzitní knihovně narazila na inzerát, a aniž bych o tom dlouze přemýšlela, přihlásila jsem se na místo šatnářky

v jednom muzeu umění. Požadavky naštěstí nebyly nijak vysoké. Při škole jsem nikdy nechodila na brigády, a tomu odpovídala i stručnost mého životopisu.

Mel jen přikývla. V myšlenkách se už očividně zabývala jiným tématem, protože pohledem zalétla k obýváku.

„Vzbudíš Liv, nebo to mám udělat já?“ zeptala se.

„Jdi spát,“ odpověděla jsem důrazně a přece jenom jsem vstala. „Já se o Liv postarám.“

Mel mě s přikývnutím napodobila. Zasunula židli zpátky pod stůl a s tichým „dobrou noc“ a dalším zíváním z kuchyně odešla. Dveře od jejího pokoje se zabouchly a krátce nato zavládlo v bytě téměř úplné ticho. Slyšet bylo jen tikání nástěnných hodin a šustění, když se Liv na gauči pohnula.

Oknem nad dřezem jsem se podívala ven do tmy. Propichovala ji kolemjedoucí auta a četné pouliční lampy, které uměle osvětlovaly město. Scházela mi možnost vidat v noci hvězdy na nebi. A chyběl mi čerstvý vzduch, který nebyl plný zplodin.

Před sestrami bych to nahlas nikdy neřekla, ale někdy jsem měla pocit, že mě ta spousta zvuků a světel, která tu nikdy nemizí, snad rozdrťí. Nastěhovaly jsme se s Liv k Mel do velkoměsta, když nám zemřeli rodiče. To bylo už před sedmi lety. Ale vzpomínky na kempování pod širákem v naší zahradě nebo na dlouhé procházky po lese byly často tak živé, jako by se to všechno stalo teprve včera.

Život ve městě byl patrně vzrušující. Napínavý. Hodně lidí si určitě libovalo v tom, že mohou splynout s davem. Všude se něco dělo a člověk nikdy nebyl sám. Ale mě právě tohle neuvěřitelně znervózňovalo. Nebylo snad žádné místo, kde bych mohla prostě jen... existovat. Bez toho, abych musela poslouchat cizí telefonáty, bez vřeštění sirén nebo troubících aut.

Přesto jsem se už před dlouhou dobou rozhodla to prostě strpět. Mel se hodně věcí vzdala, aby si mě s Liv mohla vzít k sobě a starat se o nás. Chtěla jsem dokončit studium, aniž bych jí přidělávala starosti, chtěla jsem si najít dobrou práci – a třeba

jí pak budu moci vrátit alespoň malou část toho, co za poslední roky udělala ona pro mě.

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu jsem vydechla, přitom jsem se pokoušela uvolnit ramena. Bylo to jen takové malé cvičení, ale pomáhalo mi ve chvílích, kdy mi v hlavě začínalo hučet a myšlenky se mi točily v kruzích.

Pár vteřin jsem ještě zůstala stát v kuchyni a nasávala do sebe to ticho. Teprve pak jsem odešla do obývacího pokoje, abych se pokusila probudit Liv. Rozespale mžourala, když jsem jí jemně zatřásla ramenem, a zabrbkala, že bude prostě dál spát na gauči. Několikrát jsem se ji pokusila přimět, aby přece jen šla do svého pokoje, ale jakmile byla Liv rozespalá, ani párem volů by ji nepřinutili pohnout se dál, než je nezbytné.

A tak jsem zašla do jejího pokoje, abych jí z postele přinesla deku a polštář. Stěny Livina pokoje byly plné plakátů hudebních skupin, které právě v tu chvíli nejvíce zbožňovala. To se ovšem většinou měnilo tak často, že jsem brzy úplně vzdala touhu udržet si o nich přehled. Nedokázala jsem si vzpomenout, jestli jsem někdy takovou fází procházela já – ale možná to bylo i tím, že jsem vždycky radši blouznila o fiktivních postavách, ne o těch reálných.

V obývacího pokoje jsem přes Liv rozhodila deku a opatrně jsem jí zvedla hlavu, abych jí pod ni vsunula polštář. Okamžitě se do něj stulila, až z ní byly vidět jen kořínky vlasů a obličej. Nechápala jsem, jak na tom nepohodlném gauči vůbec dokáže delší dobu spát. I když je pravda, že jsem v jejím věku vlastně také častěji trávila noc na zemi, protože jsem usnula při čtení. Tenkrát mi něco takového problémy nedělalo – to jsou asi ta privilegia mládí, o kterých všichni mluví.

Na chvíli jsem se zarazila. V duchu mi už zřejmě bylo dvasedmdesát, a ne devatenáct.

Po posledním obhlédnutí místnosti jsem zhasla a vrátila jsem se do svého pokoje. Když jsem ležela do postele, pokoušela jsem se nemyslet na to, že mě druhý den ráno opět čeká několik přednášek

a vydýchaných vysokoškolských sálů. Blaženě jsem si povzdechla, když jsem se hlavou dotkla měkkého polštáře a holými chodidly přejela po chladném prostěradle. Nemohlo uplynout víc než pět minut, než mě únava přemohla a zavřely se mi oči. Realitu tak vystřídal nesouvislý sen.

2. KAPITOLA

V hlavě mi bušilo.

Stáhla jsem se do nejzazšího koutu knihovny a nasadila si sluchátka, abych potlačila hluk kolem sebe, tepání ve spáncích ale nechtělo přestat. Moje soustředění bylo na bodu mrazu, jen stěží jsem chápala text z mikroekonomie, který ležel přede mnou.

Po další hodině trápení jsem veškerou snahu vzdala. Vyřídila jsem většinu domácích úkolů a zbylou četbu na přednášky tohoto týdne – ostatní jsem klidně mohla odsunout na zítřek. S oblibou jsem se učila nové věci, pokud ve mně probouzely nadšení. Jenže mé nadšení pro matematiku a statistiku bylo už za školních let spíše skromné.

Vypnula jsem laptop a spolu s učebnicemi a sluchátky jsem ho uložila do batohu. Bylo pozdě odpoledne a knihovna praskala ve švech. Naplněná studenty, kteří si chtěli v klidu vypracovat úkoly, a studenty, kteří si zde krátili čas do další přednášky. I když díky skleněné kupoli vypadala velká a bezmezná, ulevilo se mi, když jsem z té staré budovy vyšla.

Poryv větru mi sfoukl vlasy do tváře. Pravou rukou jsem si zastrčila vzpurné pramínky za ucho a pak jsem z kapsy kalhot vytáhla mobil.

Já: *Máš chuť na vafle se zmrzlinou?*

Odpověď na sebe nedala dlouho čekat.

Erin: *Jasně. Dej mi dva dny.*

Erin: *A když už jsme u toho, tak taky 1000 dolarů, levněji ten last minute už nedostanu.*

Já: *Taky sis NUTNĚ musela najít zemi, co leží úplně nejdál odsud.*

Erin: *Sorry, sorry.*

Erin poslala GIF, který zobrazoval smutně koukajícího psa a pod ním text *please forgive dog*. Zazubila jsem se na mobil a opět jsem zadoufala, že dalších pět měsíců uplyne rychle. Erin loni v listopadu odletěla na rok na program Work and Travel do Austrálie a já ji od té doby vídala jen tu a tam na obrazovce.

Seznámily jsme se na střední přes internet a později jsme si všimly, že bydlíme ve stejném městě. To už teď bylo pět let a až do minulého roku jsme se po většinu času vyskytovaly jen ve dvojici. Ale věci se změnily – ať jsem se tomu vnitřně vzpírala sebevíc.

Já: *Jak podlé. Víš, že zvířatům neodolám.*

Erin: *Však nějaké slabiny využít musím. Na vzdálenost 9000 mil mám omezené možnosti.*

9 241 mil a sedmnáct hodin časového rozdílu, dodala jsem v duchu.

Vrátila jsem mobil do kapsy a vydala jsem se domů. Knihovna se naštěstí nacházela na nejsevernějším konci obrovského kampusu. Odbočila jsem do ulice lemované zaparkovanými auty a rychlými kroky jsem knihovnu nechala za sebou. Celá vysoká škola byla mixem novostaveb a budov v gotickém slohu, které se navzájem promísily. Skleněné paláce a břečťanem hojně obrostlé domovní zdi tvořily kupodivu téměř ucelený obraz. Kontrast těchto architektonických stylů jsem už několikrát zachytila ve svém skicáku.

Cesta mě vedla kolem katedry biologie a anatomie a o několik ulic dál k mému oblíbenému pekaři. Mít u sebe víc peněz, přistála by mi v tašce pravděpodobně celá výloha. Takhle jsem se rozhodla pro cupcake pro Liv, cheesecake pro Mel a dvojce brownies s čokoládovou polevou pro mě. Nejraději bych to cestou všechno spořádala sama, ale ještě jsem se dokázala ovládnout.

Místo toho jsem poslala fotku své kořisti Erin a poslední metry cesty jsem si nadávala, že se pravidelně nevěnuju nějakému vytrvalostnímu sportu, abych byla v lepší kondici. Náš byt se nacházel v pátém patře, výtah měl už několik týdnů poruchu, a když jsem konečně došla nahoru, musela jsem se nejdřív na chvilku zastavit, abych popadla dech.

Když jsem vešla do bytu, byl to překvapivě Melin hlas, co jsem slyšela jako první. Nemohla jsem si vzpomenout, kdy naposledy byla doma dřív než já. Soudě podle zapnutého laptopu a podkladů na konferenčním stolku si přinesla práci domů.

Nerozuměla jsem přesně, co Mel říká. Oproti tomu Livina další slova se nesla na frekvenci, která se sotva dala přeslechnout. „Prosím, Melanie, prosíím.“

Zůstala jsem stát ve dveřích do kuchyně, když jsem uviděla, jak se Liv s rukama zkříženýma na prsou prosebně dívá na naši starší sestru.

„Nemůžu tě prostě vzít s sebou do práce, Liv. Především zítra ne,“ opáčila Mel a kroutila hlavou.

„Právě že zítra! Víš ty, kdo tam bude?“

Mel se na Liv vyčkávavě podívala. Několik vteřin to trvalo, ale nakonec bylo vidět, jak se Liv poněkud opožděně rozběhlo.

„Jo, jasně. Asi to víš,“ uznala trochu zaraženě. Zase už nasadila ty svoje psí oči. Jako by si je ve volném čase nacvičovala před zrcadlem a jenom čekala na den, kdy je konečně bude moct použít. „Prosím, prosím, při vši lásce! Už nikdy tě o nic takového prosit nebudu. NXT je moje oblíbená kapela, a kdyby oznámili dřív, že tam budou, koupila bych si na tu akci lístek. A teď je to třeba jediná možnost, kdy můžu být ve stejné budově jako oni. Prosíím, Mel. Taky za tebe budu celý příští rok mýt nádobí.“

Mel odložila škrabku a mrkev, kterou držela v druhé ruce, položila na talíř plný na kousky nakrájených rajčat, mozzarely a plátků okurek.

Kývnutím ukázala na mě. „O mytí nádobí se normálně stará Ella.“ Výraz měla kamenný. Neznat ji celý svůj život, nevšimla bych si, jak jí měknou rysy kolem úst, když zas zaměřila pohled na Liv.

Moje sestřička párkrát zamrkala. „Praní?“

Mel mlčky zamítla i tohle.

„Co přesně vlastně v naší domácnosti děláš?“ zeptala se Liv a já jsem se musela přemáhat, abych se neplácla do čela. Na svých vyjednávacích schopnostech bude muset Liv ještě zapracovat.

„Myslíš, že ti prospěje, když se budeš takhle ptát?“ Bylo to sotva znatelné, ale věřila jsem, že vidím, jak Mel zacukaly koutky.

Pochopitelně. Na Liv se nedalo zlobit příliš dlouho. To, co říkala, bylo sice někdy přes čáru, ale nikdy ne zlomyslné. Krom toho to byla vždycky ona, kdo se omlouval první, když jsme se pohádaly. Asi by byla nejraději, kdybychom si pořád jen báječně rozuměly – i když to u tří sester v nejrůznějších fázích života bylo dost dobře nemožné.

„Když se mě takhle ptáš,“ spustila Liv váhavě, „tak asi ne?“ Pohledem hledala pomoc ve dveřích, ze kterých jsem se ještě nehnula. Odpověděla jsem pokrčením ramen. Do téhle diskuse se míchat nebudu. To musí Liv zvládnout sama.

„Udělám, cokoli chceš, když budu moct jít s tebou,“ navrhla Liv nakonec odhodlaně.

Mel si dala s odpovědí načas. Jako by byla herečka a musela do své promluvy vložit dramatickou pauzu – přesto už jsme všechny věděly, jak bude její odpověď znít. Jinak by to Liv už dávno vzdala.

Mel si povzdechla. „Podívám se, co se dá dělat.“

Šťastný úsměv, který se Liv rozlil po tváři, mě skoro oslepil. Chtěla se vrhnout Mel kolem krku, ta si však založila ruce na prsou.

„Ale pod jednou podmínkou.“

Livina radost se najednou zkalila. Pravděpodobně se v duchu připravovala na nejhorší. „Jakou podmínkou?“

Mel krátce zalétla pohledem ke mně. Byl to jen kratičký okamžik, ale mě se okamžitě zmocnil neblahý pocit.

„Ella půjde taky a celý večer zůstanete pohromadě.“

Moment.

„Cože?“ Šokovaně jsem se na Mel zadívala. „Nikdy...“

„Určitě!“ skočila mi Liv do řeči. Upřela na mě ty svoje psí oči a rty naznačovala tiché „prosím, prosím“.

„Ne, Liv, zapomeň,“ prohlásila jsem rozhodně. „Až do pěti mám přednášky.“

„Mohla by ses ulít,“ navrhl. „Studenti přece vynechávají přednášky pořád.“

„Víš, kolik látky bych pak musela dohánět?“ opáčila jsem a zakroutila hlavou. „Ne, Liv.“

Vysunula spodní ret a prosebně se na mě podívala. „Prosím, Ello. Víš, že bych tě o to nežádala, kdyby to pro mě nebylo opravdu, opravdu důležité.“

Upřímně, tohle jsem jí musela přiznat. Kromě každodenních věcí mě o něco prosila jen výjimečně. Musela moje váhání vycítit, protože se na mě zdráhavě usmála.

„Taky za tebe budu celý příští rok mýt nádoby,“ zopakovala s nadějí svůj návrh.

Zaklonila jsem hlavu, jako bych na stropě mohla objevit odpověď na všechny své otázky. „Když to bude jen poslední přednáška, tak snad zas o tolik nepříjdu...“

Liv vypískla. „Znamená to, že půjdeš?“

Povzdechla jsem si a s přikývnutím kapitulovala.

„Díky, Ello!“

Padla mi kolem krku tak prudce, až jsem zavrávala o pár kroků dozadu. Pohladila jsem Liv po zádech, než jsem ji od sebe odstrčila.

„Slíb mi, že se budeš chovat slušně,“ řekla Mel Liv přísně. „Jestli si někdo bude stěžovat, že moje sestřička něco provedla, budu si asi moct rovnou hledat novou práci.“

„Bez obav,“ dušovala se Liv a zasalutovala. „Já se zásadně projevuji vždycky ze své nejšarmantnější stránky.“ Pustila mě, aby krátce objala Mel, a pak se s tichým pištěním prořítla chodbou. O pár vteřin později se zabouchly dveře jejího pokoje.

Pomalu jsem se obrátila k Mel. „K čemu jsem se to právě upsala?“ zeptala jsem se.

Mel zase vzala do ruky škrabku a odpověděla mi, aniž by vzhlédla. „Bez obav. Propašuju vás tam, kde bude mrtvo, aby Liv ani nenapadlo něco vyvádět.“

Zasmála jsem se. „Za mě bezva.“

3. KAPITOLA

Aréna, kde se slavnostní udílení cen konalo, byla obrovská. Nepočítala jsem, kolika bezpečnostními kontrolami jsme musely projít, ale myslím, že byly minimálně čtyři. Pokaždé, když požadovali Melin průkaz a mě s Liv si měřili pochybovačnými pohledy, udělal můj žaludek kotrmelec. Krom toho mě tyhle kontroly jenom opakovaně utvrzovaly v pocitu, že jsem tu úplně špatně.

Všude pobíhali lidé, mnozí Mel zdravili, jiní se ztráceli v rozčilených telefonátech a další zase postávali ve skupinkách a zdálo se, že probírají nějaké organizační detaily. Vlastní ceremoniál sice začíná až za několik hodin, ale do té doby je asi ještě třeba hodně věcí připravit.

Mel nás zavedla do místnosti s jednou stěnou plnou zrcadel. V rohu přímo vedle dveří visela televize a vzadu stála malá pohovka – mimo to byla místnost prázdná. V takové šatně se normálně asi připravovali umělci – a já se vroucně modlila, aby tahle zůstala prázdná a já si mohla v klidu číst knihu, kterou jsem si dnes v poledne přibalila do brašny.

„Musím ještě něco vyřídit, než show začne. Napříč přes chodbu najdete toalety a támhle,“ ukázala na stůl u nejzazší stěny místnosti, „stojí pár lahví s vodou a nějaká svačina, kdybyste měly chuť něco zakousnout. Počkejte tady, než si pro vás přijdu.“ S tím

se otočila k Liv a pronikavě se na ni zadívala. „A prosím. Nic nevyved.“

Liv vykulila oči, aby vypadala co možná nejneviněji. „Proč se přitom díváš na mě?“

Mel povytáhla jedno obočí, jako by odpověď měla být zřejmá. Sáhla do kapsy u bundy a podala mi jednu ze svých vizitek. „Kdyby se vás někdo ptal, proč tu jste, můžete mu ukázat tohle.“

„Jak velká je pravděpodobnost, že sem někdo přijde?“ zeptala jsem se, když jsem jí brala kartičku z ruky.

„Relativně malá.“ Přelétla místnost pohledem. Liv se už uvelebila na pohovce a zahlubala se do mobilu. „Myslíš, že to zvládnete?“

Přikývla jsem. „Nedělej si starosti. V případě nouze přivážu Liv k pohovce.“

Vděčně se na mě usmála. „Takže se uvidíme pak.“

Zamávala jsem jí, než vyšla zpátky na chodbu a zavřela za sebou dveře. Potom jsem prošla pokojem a posadila jsem se vedle Liv. Skopla jsem boty a přitáhla si nohy k tělu. Na mobilu jí běželo video bez zvuku.

Mel se určitě vrátí nejdřív za hodinu či za dvě, pokusila jsem se tedy na gauči uvelebit, jak jen to šlo. Což bylo ztěžka, protože Liv se jako obvykle neuvěřitelně rozvalovala. Pokud jsem jí nechtěla sedět na klíně, nezbývalo mi nic jiného než se přitisknout k boční opěrce.

Když jsem si našla jakžtakž pohodlnou pozici, vytáhla jsem z batohu *Howlův putující zámek*. Knihu, kterou mi darovala mamka, když si ji sama přečetla. Rohy už byly docela otlučené a stránky trochu zažloutlé. Na některých místech si tmavou tužkou dokonce zapsala poznámky nebo nápady. Tuhle upomínku na ni jsem milovala víc, než bych dokázala vyjádřit slovy. Vždycky, když jsem se do příběhu ponořila, bylo to jako přijít domů. Ihned jsem se cítila klidnější a bylo mi líp.

Většina lidí bohužel znala jen film. A i když byl dobrý – na knižní předlohu zdaleka neměl.

Když jsem si četla, svět kolem mě se rozplynul. Byla bych nejspokojenější, kdybych tu mohla jen zůstat sedět a knihu dočíst.

Na Liv bylo naopak s každou uplynulou minutou stále víc vidět, že ji vůbec netěší, že tu musí čekat ještě déle. Po půlhodině odložila mobil a začala netrpělivě bubnovat prsty do pohovky. O deset minut později spustila nohy na zem a houpala jimi.

Opravdu jsem se pokoušela soustředit na příběh, ale její nervózní pohyby zneklidňovaly i mě.

Po dalších patnácti minutách Liv vyskočila na nohy. „Musím na záchod.“

Svrátila jsem čelo. „Doma jsi byla třikrát, než jsme vyjely.“

„Vypila jsem litr čaje, Ello. Ten se v půlce cesty prostě nevyparí,“ prohlásila a chystala se vyrazit ke dveřím.

Vložila jsem mezi stránky Melinu vizitku coby provizorní záložku a knihu jsem zaklapla. „Mám jít s tebou?“

Liv nakrčila čelo. „Toalety jsou přímo naproti. Myslím, že to zvládnou sama.“

O tom jsem vůbec nepochybovala. Starosti mi dělalo spíš pomýšlení, že by jí na té krátké trase mohl přes cestu přeběhnout někdo zajímavý, díky němuž se Liv rozhodne, že na ten záchod přece jen až tak naléhavě nemusí.

Liv si povzddechla. „No tak, Ello. Ani si nevšimneš, že jsem byla pryč.“

„Pět minut,“ řekla jsem po krátkém zaváhání. „A běda ti, jestli to vezmeš oklikou. Mel nám zakroutí krkem, jestli tu jedna z nás nebude, až přijde.“

„Jo, v pohodě,“ zamumlala a v příštím okamžiku zmizela.

Koukla jsem na mobil, abych pohlídala hodiny. Potom jsem zase rozevřela knihu a nechala se vtáhnout do děje. Až na to, že jsem tu a tam drobátko změnila polohu, nehnula jsem se z místa. A ani jsem nemusela. Postavy z knížky mi dělaly společnost

a vzaly mě s sebou na cesty. Mohla jsem zůstat sedět tady, a přesto procestovat celý svět.

Deset stránek přečtených, pak patnáct, dvacet. Byla jsem do příběhu tak zahloubaná, že jsem stěží zaznamenala, že se otevřely dveře. Až tichý hlas mě z mého malého světa vytrhl. Napevno jsem počítala s tím, že uvidím Liv, když jsem vzhlédla, ale místo jejích blondatých kudrn jsem spatřila krátké černé vlasy a záda, na kterých se napínalo právě tak černé sako. Ten muž upíral pohled na dveře a zcela ignoroval zrcadla na stěně. Jinak by si pravděpodobně ihned všiml, že v té místnosti není sám.

Z mobilu, který si tiskl k uchu, ke mně pronikal tichý hlas. Něco, co ten na druhém konci říkal, se mu asi nelíbilo, protože mu ze zad okamžitě číselo napětí.

V další chvíli jsem se sama sebe zeptala, proč na něj zírám jako na mimozemšťana.

Upozorni na sebe!

Otevřela jsem pusku, abych něco řekla, ale vtom začal mluvit on. Nerozuměla jsem ničemu, co říkal. Hovořil řečí, kterou jsem ještě nikdy neslyšela. Byla pěkná – takovým vyváženým, jemným způsobem. Můj mozek však nedokázal za těmi slovy a hláskami objevit žádný smysl. Soustředila jsem se, pokoušela jsem se přece jen najít nějaký známý vzorec. Ale jediné, čeho jsem si všimla, byl jeho překvapivě hluboký hlas, který se k té cizí řeči úplně nehodil.

Odhodlaně jsem zase zaklapla knihu a položila ji vedle sebe. Snažila jsem se ho nevylekat a co možná nejtíšeji jsem se zvedla z pohovky. Projdu jednoduše kolem něj a se stručnou omluvou se protáhnu na chodbu.

Když už jsem od něj byla jen pár kroků, prudce se otočil. Trhla jsem sebou a nejspíše jsem se zastavila. Sřetli jsme se pohledem a první, co mi prolétlo hlavou, bylo, že ta řeč předtím musela být nějaká asijská.

Vlasy měl sčesané na pěšinku lehce posunutou ke straně. Měl rovnoměrné rysy obličeje, plné rty a vysoké lícní kosti. Můj pohled podivuhodně přitahovaly jeho temně hnědé oči a já jsem si až po chvíli uvědomila, čím to je: měl je zvyrazněně lehkým, tmavým make-upem – způsobem, kterého si všimnete až na druhý či třetí pohled.

Muselo uběhnout několik vteřin, než jsem si uvědomila, že na něj zírám. A on na mě. V šedém svetru a černé sukni jsem si vedle jeho černého obleku připadala oděná trochu nepatřičně.

Odkašlala jsem si, abych prolomila nepříjemné ticho v místnosti, a to jako by ukončilo i jeho oněmění. Člověku na telefonu řekl cosi, čemu jsem nerozuměla, a poté zavěsil.

„Pardon.“ Zvedla jsem ruce dlaněmi dopředu. „Nechtěla jsem rušit,“ pronesla jsem pomaleji než obvykle. Zřetelněji. I když to stejně nemohlo změnit to, že mojí řeči nerozumí. „Půjdu ven,“ dodala jsem a pantomimicky to podtrhla, když jsem nejprve ukázala na sebe a poté ke dveřím, načež jsem tím směrem vykročila.

Povytlhl jedno tmavé obočí, díky čemuž vypadal dost podrážděně, a zasunul si mobil do kapsy kalhot.

„To je v pořádku,“ odpověděl pak zrovna tak pomalu a zřetelně. „Myslel jsem, že je ten pokoj prázdný.“

Trvalo jednu dvě tři vteřiny, než mi došlo, jakým jazykem na mě mluví. Horko mi stouplo do tváří, když jsem zjistila, že jsem mu rozuměla.

Angličtinu měl dobrou. Dokonce velice dobrou. Slyšet byl jen náznak přízvuku, který se téměř zcela ztrácel v drsných rysech jeho hlubokého hlasu.

Místo abych se jako normální člověk jednoduše omluvila a vyšla ven, předpokládala jsem podle jeho vzhledu a cizí řeči, kterou po telefonu použil, že mi nebude rozumět.

Horečně jsem uvažovala, co bych mohla odpovědět, abych situaci zachránila a nevypadala ještě nezdvořileji. Nenapadlo mě

však nic než nervózní pousmání následované: „Nečekala jsem, že mluvíš anglicky.“

Kdyby se pode mnou rozevřela zem, dobrovolně bych tam skočila. Při mých slovech si založil ruce na prsou a trochu naklonil hlavu na stranu. Do čela mu spadlo několik pramínek vlasů, on je ale ignoroval. „Proč, protože nevypadám jako typický Američan?“

Rozčileně jsem zavrtěla hlavou. „Ne! Ne, samozřejmě že ne.“ Nervózně jsem si mnula ruce před tělem a pokoušela jsem se vydržet jeho pohled. „Teda, očividně vypadáš jinak, ale Amerika je taky země přistěhovalců, takže to vůbec o ničem nevypovídá, nehledě na to, že je angličtina světovým jazykem, a já...“ Zarazila jsem se, když jsem si všimla pobaveného jiskření v jeho očích, na moment jsem sklopila hlavu, abych se sebrala, než jsem se na něj zase omluvně zadívala. „Radši teď zmlknu.“

„Ty kromě angličtiny žádným jiným jazykem nemluvíš?“ zeptal se se zájmem.

Skutečnost, že se se mnou dál baví a neodchází ihned z místnosti, mě překvapila a zároveň uklidnila. Buď byl zvyklý, že se před ním lidé zesměšňují, nebo byl vysoce tolerantní.

„Ne,“ odpověděla jsem upřímně. „Když pomineme špetku španělštiny.“ Kterou jsem se také učila jenom proto, že jsem tenkrát na střední nějaký cizí jazyk mít musela. Moc toho ve mně ovšem nezůstalo.

„A co tu děláš sama s...“ pohlédl mi přes rameno. „S *Howlovým putujícím zámkem*? Ostatně dobrá kniha.“

Vykulila jsem oči. „Znáš ten příběh?“ Nadšení v mém hlase bylo slyšet zřetelně.

„Samozřejmě že ho znám. Ten film...“

„Ale ne,“ zaúpěla jsem. „Film je dobrý, ale kniha je o tolik lepší!“

Zasmál se smíchem, který zněl rovnou měrou zmateně i pobaveně. „Ano,“ přitakal. „Kdybys mě nechala domluvit, právě tohle bych řekl.“

„Ou.“ Odkášlala jsem si. *Kolika faux pas se vlastně může člověk dopustit v jednom rozhovoru?*

Kolem úst mu pohrával úsměv. „Na otázku jsi mi tím ale neodpověděla.“

Otázku? Jakou otázku? „Jo tak! Čekám na sestry.“

„A proč si nekrátíš chvíli venku? Takhle chvílku před představením je tam ledacos k vidění.“

„Já davy... zas tak nemusím.“ To byla pravda. I když jsem se divila, že mi v tu chvíli přišlo tak snadné to přiznat. Asi to bylo tím chápavým výrazem, který se mu vkradl do očí, a nebo tím, že mu trochu zmizel úsměv a trošičku pobledl, jako by přesně věděl, o čem mluvím.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala jsem se ve snaze zavést hovor zpátky do bezpečnějších vod.

Ve tváři se mu opět objevil nerušený výraz, když na změnu tématu přistoupil. „Jae-yong.“

Zamrkala jsem. „Jay... Jak?“

Zvedl ruku a krátce si přiložil prsty ke rtům, jako by chtěl skrýt úsměv, který se mu za nimi zabýskl. O vteřinku později spustil ruku zpátky k boku. Duchem nepřítomná jsem si všimla prstenů, které mu zdobily dva prsty.

„Jae-yong,“ zopakoval, tentokrát o něco pomaleji.

Zkusila jsem imitovat pohyb jeho rtů. „Jay...“ Pořád to ale neznělo správně. A soudě podle pobaveného odfrknutí, které vydal, se mnou souhlasil.

Přesto přikývl. „Jo, fajn. Můžeš mi říkat Jay, když mi prozradíš svoje jméno.“

„Ella,“ odpověděla jsem a podala mu ruku. „Ella Archerová.“

Ruku mi sevřel a krátce stiskl. Ta jeho byla větší než moje, teplejší. V kontrastu s tím mě na kůži chladily ty prsteny. Tvář měl měkčí než ještě před několika málo minutami. Jako by se uvolnila část napětí, která se mu v těle usadila při telefonátu.

„Rád tě poznávám, Ello Archerová.“